

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολὴ γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο κἀγὼ ὁ τάλας, δεδοικὼς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

■ Ἡ ἀνάδειξις τοῦ συγκρητιστικοῦ ἄξονος Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου

Φάκελος

Α΄. Βατικανὸ-Φανάρι

Β΄. Βατικανὸ-Ἀθῆναι

«Τὰ θεμέλια τῆς Πίστεως ἀνασκάπτονται ἐπὶ δεκαετίες ἀπὸ τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ»

(Πρωτοπρ. π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1665/17.11.2006, σελ. 1)

«Τίς δύναται ταῦτα ἀστενακτὶ παρελθεῖν;... Ἀμφίβολα γέγονε τὰ ἀναντίρρητα»

(Μ. Βασιλείου, Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, § 70)

ΤΑ ΔΙΑΔΡΑΜΑΤΙΣΘΕΝΤΑ προσφάτως στὸ Φανάρι (29-30.11.2006) καὶ στὸ Βατικανὸ (14-16.12.2006), ἀπὸ τοὺς *Οἰκουμενιστὰς* Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ἀπέδειξαν μὲ τὸν πλέον σαφῆ καὶ δυναμικὸ τρόπο, ὅτι ἡ παναίρεσις τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* ἔχει διαβρώσει εἰς βάθος τὴν ὀρθόδοξη αὐτοσυνειδησία τῶν ποιμένων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐνστερνίζονται τὸ *συγκρητιστικὸ ὄραμα* τῆς ἀντιπατερικῆς *Ἐγκυκλίου τοῦ 1920*, τοῦ θεμελίου αὐτοῦ καὶ τῆς βάσεως τῆς συγχρόνου μας *Διαχριστιανικῆς καὶ Διαθρησκειακῆς Κινήσεως*.

Ἡ διάβρωσις αὐτὴ ἔχει ὀδηγήσει πρὸ πολλοῦ τοὺς ποιμένας αὐτοὺς «*μακρὰν τῆς ὁδοῦ τῶν Ἁγίων Πατέρων*» (π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1670/22.12.2006, σελ. 1), ἐφ' ὅσον σκέπτονται, ὀμιλοῦν καὶ πράττουν ὅλως

Φανάρι, 30.11.2006

Βατικανό, 14.12.2006

ἀντιθέτως πρὸς τὴν Πατερικὴν Παρακαταθήκην, ἡ ὁποία εἶναι διαυγεστάτη, ὅταν μᾶς προτρέπη:

«Καὶ μηδεμία ἔστω ὑμῖν κοινωνία πρὸς τοὺς σχισματικούς, μηθ' ὅλως πρὸς τοὺς αἰρετικούς· «οἴδατε γὰρ πῶς κἀγὼ τούτους ἐξετρεπόμην»· «σπουδάσατε μᾶλλον καὶ ὑμεῖς ἀεὶ συνάπτειν ἑαυτοὺς, προηγουμένως μὲν τῷ Κυρίῳ, ἔπειτα δὲ τοῖς Ἁγίοις· ἵνα μετὰ θάνατον ὑμᾶς εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς, ὡς φίλους καὶ γνωρίμους, δέξωνται καὶ αὐτοί».

(Μ. Ἀντωνίου, PG τ. 26, στλ. 969C-972A)

Ἡ πρόσφατος ἀνάδειξις καὶ ἐνίσχυσις τοῦ *συγκρητιστικοῦ ἄξονος* Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου ἀφυπνίζουν ἐπὶ τέλους τὸ ἠφαίστειον τοῦ Ἀντι-οικουμενισμοῦ, ἀναμένονται δὲ συντόμως ἐλπιδοφόρες ἐξελίξεις, στὴν προοπτικὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως καὶ Ἀποτεχιώσεως, ἐκ μέρους ἰδίως τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἀντι-οικουμενιστῶν τοῦ *Νέου Ἡμερολογίου*, πρὸς συσπείρωσιν ἐπὶ τέλους τῶν ὄντως Ὁρθοδόξων.

Ἐν κατακλείδι, πάντα ταῦτα δικαίωνουν πλήρως τὴν στάσι τῶν Ὁρθοδόξων Ἀντι-οικουμενιστῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τοῦ 1924 ἔχουν ἀποτεχιωθῆ ἐκ τῶν *Οἰκουμενιστῶν*, ἐνιστάμενοι θεαρέστως κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ *Συγκρητισμοῦ*.

♦ **Μία** σειρὰ σχετικῶν κειμένων, τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιεύσωμε, καταδεικνύει τὴν ἀφυπνισιν αὐτήν, ἡ ὁποία εἶθε νὰ διατηρήσῃ μέχρι τέλους τὸν ἀκραιφνῆ πατερικὸ χαρακτῆρα τῆς,

«πρὸς ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁμόνοιαν»· «ἵνα καὶ ἐκποδὼν ἐλαθῆ ἡ τῶν Ἐκκλησιῶν διάστασις, καὶ τῆς εἰρήνης πᾶσιν ἡμῖν ἀρμοσθῆ σύνδεσμος»· «καὶ τοὺς ἐφευρετὰς τῆς νεωτεροποιῶ κενοφωνίας πόρρω που τῶν ἐκκλησιαστικῶν περιβόλων βάλωμεν».

(Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi τ. 12, στλ. 1118E, 1003D· τ. 13, στλ. 404C)

«Δεῖ καὶ αἰρέσεις ἐν ὑμῖν εἶναι...»*

Τὰ Παπικὰ δόγματα τοῦ Πρωτείου καὶ τοῦ Ἀλαθίτου ἀποτελοῦν «ὑβρίν κατὰ τοῦ Θεοῦ»

Τοῦ κ. Ἰωάννου Παλαμήδη, Θεολόγου

ΖΕΦΥΛΛΙΖΟΝΤΑΣ τὸ διμηνιαῖο περιοδικὸ «Τὰ Νειάτα» (Μαΐου-Ἰουνίου 2007), ποῦ ἐκδίδεται «ἀπὸ συντροφιά Ὁρθοδόξων νέων, ἀποφοίτων τῶν Χ.Μ.Ο.» (Χριστιανικῶν Μαθητικῶν Ὁμάδων), δημιουργημάτων τῆς παλαιᾶς θρησκευτικῆς Ὀργανώσεως «ΖΩΗ» καὶ ὅπου «κύριος συνεργάτης» εἶναι ὁ παλαιὸς μου συμμαθητὴς κ. Ἰωάννης Μενοῦνος, διδάκτωρ φιλολογίας, στάθηκα σὲ δύο ἀνώνυμες ἐπιστολές, ποῦ φιλοξενοῦνται στὴν σελίδα «Ἡ Γνώμη τῶν Ἀναγνωστῶν».

Ἡ πρώτη ἐπιγράφεται, «*Προσεγγίσεις Χωρὶς Ὑποχωρήσεις*» καὶ ἀντὶ ὑπογραφῆς ἔχει τὴν ἔνδειξη «Ἱερέως».

Ἡ δεύτερη ἐπιγράφεται: «*Συμπροσευχήθησαν; Σκοτώστε τους*». Εἶναι καὶ αὐτὴ ἀνυπόγραφη καὶ μὲ τὴν ἔνδειξη, «Φιλικὰ, Δ.Δ.Π.».

* * *

Ἡ ΕΠΙΣΤΟΛΗ τοῦ «Ἱερέως» ἀριθμεῖ ὀκτὼ «παραμέτρους», ποῦ κατὰ τὴν γνώμη του πρέπει νὰ συνεκτιμηθοῦν, διὰ νὰ βγάλωμε σωστὰ συμπεράσματα, ὡς πρὸς τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν στὴ Ρώμη.

Προσπαθεῖ λοιπὸν νὰ μᾶς πείσῃ ὅτι, ἀφοῦ ὁ διάλογος Ὁρθόδοξων Παπικῶν, ποῦ πρῶτος ξεκίνησε, ὅπως γράφει, τὸ 1980 καὶ ἀποφασίστηκε πρόσφατα νὰ συνεχισθῇ καὶ ἀφοῦ ὁ προηγούμενος Πάπας μᾶς ἐζήτησε τρεῖς συγγνώμες γιὰ τὰ κακά, ποῦ κατὰ καιροὺς μᾶς ἔκαναν οἱ Δυτικοὶ καὶ ἀφοῦ οἱ Παπικοὶ ἀφήνουν ἐλεύθερα νὰ κυκλοφοροῦν Ρωμαιοκαθολικὰ βιβλία, ποῦ κριτικάρουν τὸ Βατικανὸ καὶ ἀφοῦ ἐκδίδουν βιβλία Ἑλλήνων Πατέρων καὶ ἀφοῦ ἔκαναν Συνέδριο γιὰ τὸ «Πέτριον Λειτουργήμα» καὶ οἱ ἑκατέρωθεν Θεολόγοι εἶπαν τὶς ἀπόψεις τους ἐλεύθερα καὶ ἀφοῦ τελευταίως ἀποσιω-

ποῦν τὸ «ἀλάθητο», ἄρα ἔχουν ἀλλάξει καὶ δικαιολογημένα πῆγε ὁ Πάπας στὸ Φανάρι καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος στὴ Ρώμη.

Ἔτσι λοιπόν, ἀπλὰ καὶ ἀφελῶς ὁ ἐπιστολογράφος μας «Ἱερεὺς» δίδει πιστοποιητικὰ ἀλλαγῆς τοῦ Παπισμοῦ καὶ ἀπαλλαγῆς εὐθυνῶν Βαρθολομαίου - Χριστοδούλου, παραθεωρώντας ὅτι, ὁ Παπισμὸς σ' ὅλα μπορεῖ νὰ κάμῃ ὑποχωρήσεις, ἀκόμα καὶ στὸ «Filioque» (βλ. περίπτωση Οὐνιτῶν), οὐδέποτε, ὅμως, στὸ θέμα «πρωτείου» καὶ «ἀλαθήτου», ποὺ μετέτρεψαν τὸν Πάπα σὲ εἰδωλολατρικὸ ξόανο, δίκην χρυσοῦ μύσχου τῶν Ἑβραίων καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν, εἰς εἰδωλόλατρας.

Οἱ συνομιλίες καὶ οἱ ἀπόπειρες πρὸς ἔνωση δὲν ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ 1980. Ξεκίνησαν ἐπὶ Ἀλεξίου Κομνηνοῦ (1081-1118) καὶ ἐσυνεχίσθησαν μέχρι τῆς Συνόδου Φερράρας Φλωρεντίας (1438-1439), συνολικῶς ἐπτὰ τὸν ἀριθμὸν, χωρὶς ὅμως ἀποτέλεσμα, γιὰτὶ σκόνταψαν εἰς τὰ ὡς ἄνω δύο ἑσφορικὰ Παπικὰ δόγματα, ποὺ ἀποτελοῦν «ὑβριν κατὰ τοῦ Θεοῦ», σύμφωνα μὲ προσφυῆ χαρακτηρισμὸν τοῦ μακαριστοῦ σοφοῦ Ἱεράρχου Εἰρηναίου (βλ. Ἀρχιμ. Χριστοφόρου Καλύβα, «Παπικὸς ὀλοκληρωτισμὸς», ἔκδ. Ὁρθ. Ἀδελφ. «Κυψέλη», Γλυφάδα-Ἀθήνα, σελ. 137).

Ἡ ἱστορία δυστυχῶς μᾶς διδάσκει ὅτι ὁ Πάπας, μόνον μεθόδους ἀλλάζει ὄχι, ὅμως, καὶ γνώμη. Τὸ Ἰησοῦϊτικο δόγμα «ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα», τοὺς ἐπιτρέπει πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς παντοκρατορίας τοὺς νὰ ἐναλλάσσουν τὰ χαμόγελα μὲ τὸ σιλιέττο.

Χίλιες ὑποκριτικὲς συγγνώμες τοῦ Πάπα δὲν ἤμποροῦν νὰ ἰσοσταθμισθοῦν μὲ τὶς οἰμωγὰς 800 χιλιάδων Ὁρθόδοξων Σέρβων σφαιγιασθέντων ἀπὸ τοὺς «Οὐστάσι» τοῦ Πάπα (1941-45) καὶ (1991-1995) στὰ στρατόπεδα «Γιασένοβατς», «Ζέτρα», «Μπίχατς», «Κόνιτς», «Ἰλιτζα», «Τούζλα», «Ζένιτσα» καὶ στὶς φυλακὲς τῆς Γρατσάνιτσα, τοῦ Ζάγκρεμπ καὶ τοῦ Λίβνο.

Ἄν ὑπῆρχε Ἑλληνικὸ καὶ Ὁρθόδοξο φιλότιμο, φίλτατε ἐπιστολογράφε «Ἱερέα», θὰ ἐδέχετο ποτὲ Ὁρθόδοξος Ἱεράρχης νὰ σπεύσῃ ἀγαλλωμένῳ πόδι νὰ συνάντησῃ τὸν δίκερο ἀντί-χριστο τῆς Δύσεως, παρὰ τὴν ρητὴ ἀπαγόρευση τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καθιστῶν ἔτσι τὸν ἑαυτὸν του δοσίλογον καὶ ἄξιον καθαιρέσεως;

- Τὸ νόστιμο τώρα τῆς ὑποθέσεως εἶναι τὸ ἐξῆς:

Ἡ ὡς ἄνω ἐπιστολὴ τοῦ «Ἱερέως» εἶχε δημοσιευθῆ κατὰ Μάρτιο

τοῦ 2007 στὸ ἐπίσημο δημοσιογραφικὸ ὄργανο τῆς Ἐκκλησίας τὸν «Ἐφημέριο», μὲ τὸ ψευδώνυμο «Φιλίστωρ» καὶ μὲ τὴν ἐξῆς ἐπικεφαλίδα: «*Ἡ ἐπίσκεψη τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου στὴ Ρώμη ἐξηγεῖται καὶ δικαιολογεῖται*».

Τὰ σχόλια περιττεύουν!

* * *

Ἡ ΔΕΥΤΕΡΗ δημοσιευμένη στὰ «Νειάτα» ἐπιστολὴ μὲ τίτλο «*Συμπροσευχήθηκαν; Σκοτώστε τους*», φέρει τὰ ἀρχικὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐπιστολογράφου (Δ.Δ.Π.) καὶ ἔχει ὡς ἐξῆς:

«Σὲ Ὁρθόδοξο καὶ μάλιστα νεανικὸ Χριστιανικὸ περιοδικὸ διάβασα ὅτι Ὁρθόδοξοι, Καθολικοὶ καὶ Προτεστάντες συμπροσευχήθηκαν. Μ' ἓνα μεγάλο θαυμαστικό! Σὰν νὰ ἐγκλημάτησαν, σὰν νὰ ἀμάρτησαν! Μὰ ἔλεος πιά! Τὸ ὅτι κάθισαν δίπλα - δίπλα καὶ ἔκαναν τὴν προσευχή τους, αὐτὸ δὲν λογαριάζεται; Προσωπικὰ τὸ βρίσκω θαυμάσιο. Ἄλλοι τὸ θεωροῦν ἐγκλημα. Ὁ ἀναγνώστης κρίνει».

Τὸ κείμενο εἶναι μικρὸ, ἀλλὰ προκλητικὸ καὶ τὸ κυριώτερο, δημοσιεύεται ἀσχολίαστο ἀπὸ τὰ «Νειάτα». Καὶ ἐρωτῶ: Συμφωνοῦν τὰ «Νειάτα» μὲ τὴν πρόκληση; Καὶ ἐὰν ὄχι, τότε γιατί τὴν δημοσιεύουν; Σὰν Ὁρθόδοξο περιοδικὸ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ διαφωτίσῃ τὸν ἐπιστολογράφου, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διοικεῖται ἀπὸ τοὺς

Ἡ ἐπίσκεψη τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου στὴ Ρώμη ἐξηγεῖται καὶ δικαιολογεῖται γιὰ τοὺς ἐξῆς λόγους:

- 1 Διότι ἔχει ἀρχίσει πρὸ εἰκοσαετίας ὁ θεολογικὸς διάλογος μὲ τὴ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία ἀπὸ ὅλες τὶς ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες.
- 2 Πρὸ τεσσάρων μηνῶν ἐναῖνχιζε ὁ διάλογος μετὰ ἀπὸ διακοπὴ μερικῶν ἐτῶν. Μετεῖχαν σαράντα ὀρθόδοξοι κληρικοὶ καὶ θεολόγοι τῶν ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν. Ὅλοι αὐτοὶ ἦσαν προδότες ἢ αἰρετικοί;
- 3 Ἐκ παραλλήλου ἔχομεν τὶς τρεῖς συγγνώμες πού ζήτησε ὁ μακαρίτης ὁ πάπας ἀπὸ ἐμάς τοὺς ὀρθόδοξους: μία στὴν Ἀθήνα (2001), μία μέσα στὸν Ἅγιο Πέτρο καὶ μία τὸ 2004, ὅταν ἔστειλε τὸν καρδινάλιο τῆς Λυῶν στὴν Πόλη νὰ ζητήσει ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη Βαρλολομαῖο συγγνώμη γιὰ τὴ σταυροφορία τοῦ 1204. Πότε ἄλλοτε εἶχε γίνε παρόμοιο πρᾶγμα;
- 4 Στὰ θρησκευτικὰ καὶ θεολογικὰ βιβλία πού κυκλοφοροῦσαν ἀπὸ Καθολικοὺς, τὸ Βατικανὸν ἔδινε τὴν ἔγκρισή μὲ τὶς ὑπογραφές δύο ἀρχιερέων καὶ μὲ τὴ λέξη «imprimatur (τυπωθεῖτω)». Ἀπὸ ἐτῶν ἔχει καταργηθεῖ αὐτὸ καὶ κυκλοφοροῦν ὅλα ἐλεύθερα: ἓνα παράδειγμα: πρὸ πέντε ἐτῶν ἡ μονὴ Shenotoghe τοῦ Βελγίου κυκλοφόρησε δίτομο ὄγκωδες ἀφιέρωμα γιὰ τὸν ἱδρυτὴ τοῦ L. Beauduin, ὅπου γίνεταί ἐντονη κριτικὴ τοῦ Βατικανοῦ γιὰ τὶς διαφωρε παρεμβάσεις του εἰς βάρος τῶν Ὁρθόδοξων.
- 5 Ἐκδίδονται τὰ τελευταῖα χρόνια ἀφθονα ἔργα τῶν Ἑλλήνων Πατέρων, ἰδίως, στὸ Παρίσι. Καὶ μόνο ἡ σειρά «Χριστιανικὴς Πηγὴς» (Sources Chrétiennes) ἐφθάσε προσφάτως τοὺς τετρακοσίους τόμους τῶν Πατέρων, ἐνὸς πρὶν ἐξέδιδαν σχεδὸν μόνο Ἀνγλοσίστιο καὶ Θωμᾶ Ἀκινάτη. Παράλληλα ἡ μονὴ τοῦ Bose στὴ Βόρεια Ἰταλία ὀργανώνει κάθε χρόνο εἰδικὸ συνέδριο γιὰ τοὺς Πατέρες τῆς Ἀνατολῆς, ἐφέτος τὸ 14ο. Καὶ κάτi σχετικὸ πολὺ ἀξιοπρόσεκτο: ἡ μονὴ τοῦ Βελγίου, πού ἀναφέραμε προηγουμένως, μετέφρασε καὶ ἐξέδωσε πρὸ μισοῦ αἰῶνος τὴν ὄγκωδη Δογματικὴ τοῦ Π. Τρεμπέλα, ἔργο τρίτομο καὶ μάλλον ἀντιεμπορικὸ. Εἶναι μικρὸ πρᾶγμα καὶ αὐτό;
- 6 Στὴ Ρώμη συνηθε τὸ 2004 συνέδριο θεολογικὸ μὲ θέμα τὴν κάποια ἐπιανεξέταση τοῦ «Πετρείου Λειτουργήματος» ὑπὸ τὴν διευθύνση τοῦ καρδινάλιου Kasper, κατόπιν ἐπιθυμίας τοῦ τότε Πάπα. Μετεῖχαν πέντε καθολικοὶ θεολόγοι καὶ ἰσαριθμοὶ ὀρθόδοξοι. Ὅλοι ὁμίλησαν, εἶπαν τὶς ἀπόψεις τους καὶ τελικὰ δὲν τσακώθηκαν... Κάτi εἶναι κι αὐτὸ.
- 7 Σημειώνουμε ἀκόμη ὅτι τὸ «ἀλάθητο» τὸ ἀποσωποῦν τὰ τελευταῖα χρόνια. Ἐξάλλου τὸ Βατικανὸν ἔχει ἐκφράσει τὴ θλίψη του ὄχι μόνο γιὰ τὴν 4ῃ Σταυροφορία, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν Ἰερά Ἐξέταση, γιὰ τὴ νύχτα τοῦ Ἁγίου Βαρλολομαίου καὶ γιὰ τὴν καταδίκη τοῦ Γαλιλαίου.
- 8 Ὅλα αὐτὰ πού ἔγιναν τὰ τελευταῖα χρόνια δὲν εἶναι ἀσήμαντα, δεδομένου ὅτι ἐξενωμένοι ἀπὸ μηδενικὴ βάση. Ἐξάλλου ἡ πολὺ κρίσιμη ἐποχὴ μας, πού ὅλα κλονίζονται, ἐπιβάλλει κάποιες προσεγγίσεις, βεβαιῶσι σοβαρὰς καὶ σεμνές, χωρὶς καμμία ὑποχώρησι, σύμφωνα μὲ τὸν ὕστατο πόθο τοῦ Λυτρωτοῦ μας, «ἵνα πάντες ἐν ὧσιν» (Πα. 17, 21).

ΦΙΛΙΣΤΩΡ

Ἱερούς Της Κανόνας καὶ ὅτι ὑπάρχουν Κανόνες, ὅπως ὁ 64ος τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ποὺ ἀπαγορεύουν τὴν συμπροσευχὴ Ὁρθοδόξων καὶ αἰρετικῶν;

«Ἐἴ τις κληρικὸς ἢ λαϊκὸς εἰσέλθῃ εἰς συναγωγὴν Ἰουδαίων ἢ αἰρετικῶν, προσεύξασθαι, καθαιρείσθω καὶ ἀφοριζέσθω».

Λογικὰ προκύπτει τὸ ἐρώτημα: Θεωροῦν τὰ «Νειάτα» καὶ ἐνδεχομένως καὶ οἱ θεολόγοι τῆς «ΖΩΗΣ» τὸν Πάπα αἰρετικό; Δικαίωμά τους νὰ ἀπαντήσουν ἀκόμα καὶ ὄχι, ἀλλὰ νὰ μᾶς τὸ ποῦν εὐθαρσῶς γιὰ νὰ γνωρίζουμε μὲ ποιοὺς ἔχομε νὰ κάνουμε.

Ἴσως γιὰ κάποιους θεολόγους «παλαιῶν ἀντιλήψεων» δὲν τὸ βρίσκουν καθόλου «θαυμάσιο» νὰ διαφωνοῦν οὔτε μὲ τὸν Ἅγιο Μάρκο Ἐφέσου τὸν Εὐγενικό, διακηρύσσοντα ὅτι «ἡμεῖς δι' οὐδὲν ἄλλο ἀπεσχίσθημεν τῶν Λατίνων, ἀλλ' ἢ ὅτι εἰσιν οὐ μόνον σχισματικοί, ἀλλὰ καὶ αἰρετικοί» (βλ. Ἁγιορείτου Μοναχοῦ Ζαριφοπούλου, *«Κατὰ Λατινοφρόνων καὶ Οἰκουμενιστῶν»*, Ἅγιον Ὄρος-Ἀθῆναι, 1973, σελ 72), οὔτε μὲ τὸν Εὐγένιο Βούλγαρη, ἀποφαινόμενον ὅτι *«ὁ Παπισμὸς ἀπὸ Θεοῦ ἐστὶ χωρισμὸς»* (ὄπ. ἀνωτ., σελ. 69).

• Ὅμως, τὸ ἀκόμη νοστιμώτερο, γιὰ νὰ μὴ πῶ τραγικώτερο, εἶναι ὅτι τὶς ὡς ἄνω δημοσιευθεῖσες στὰ «Νειάτα» ἐπιστολὲς ἀναδημοσιεύει «χωρὶς σχόλια» ἢ ἐφημερὶς «Καθολικὴ» τῆς 12.6.2007, ἀφοῦ δωρεὰν καὶ ἀπὸ μόνοι μας τῆς βάλουμε «βούτυρο στὸ ψωμί» της.

* * *

ΙΣΩΣ ὅμως ὅλα αὐτὰ τὰ ἐπιτρέπει ὁ Θεὸς γιὰτί, ὅπως μᾶς διαβεβαιώνει,

«δεῖ καὶ αἱρέσεις ἐν ὑμῖν εἶναι, ἵνα οἱ δόκιμοι φανεροὶ γένωνται» (Α΄ Κορ. ια΄ 19).

(*) Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1698/20.7.2007, σελ. 1 καὶ 2. Ἐπιμέλ. ἡμετ.